

[Holstein.]

højtærede Udenrigsminister har jo, som det ærede Medlem Hr. Pürschel saa rigtigt fremhævede det, for nylig i Folkeforbundet erklæret, at denne nu var Genstand for Fortolkninger, der ramte Danmark saaledes, at den i hvert Fald for vort Vedkommende var „berøvet enhver Betydning“. Dette accentuerer Rigtigheden af, hvad de Konservative i Landstinget har sagt,

„at Fortolkningen af den almindelige Mestbegunstigelse er saa usikker og svævende, at man netop i den sidste Tid gør Forsøg paa gennem international Forstaaelse at skabe den saa højest fornødne Fasthed.“

Ja, som bekendt er disse Forsøg hidtil i sørgelig Grad mislykkedes, hvad den højtærede Udenrigsministers Aktion i Genève er et fuldgyldigt og fuldt tilstrækkeligt Udtryk for. Og saa opregner de Konservatives Ordfører i Landstinget, hvorfor de ikke mere vil stemme for saadanne Mestbegunstigelsestraktater, og angiver, hvad det er, de vil have i Stedet; han henviser til de Ulemper, der følger med, og henviser bl. a. til en enkelt Eksportvare, den danske Ost, der eksporteres til Østrig, idet i den østrigske Toldtarif „Ost“ var specificeret i en saadan Grad og paa en saadan Maade, at det, hvis der ikke var taget Forbehold fra dansk Side, vilde have kunnet skade den danske Osteeksport, og man henviser i Betænkningen til, at ved Udvalgets Konference med Udenrigsministeren den Gang — det var altsaa Venstres Udenrigsminister — maatte man fra Udenrigsministers Side indrømme, at det skyldtes ret tilfældige Omstændigheder, at man var blevet opmærksom paa dette Forhold. Betænkningen slutter saa med en Fremhævelse af,

„at det altid burde være vore Toldforhandleres Pligt at imødekomme Ønsket om en *Tariftraktat* — til hvilken da til sidst Mestbegunstigelses-Klausulen føjes som afsluttende og afrundende Værket, Spiret paa Bygningsværket, ikke Værket selv. Men heraf følger atter, at vore Toldforhandlere forud maa gennempløje det fremmede Lands Tarif og skaffe sig Indblik i dets Importforhold for at danne sig en udtømmende og klar Forestilling om,“

hvad det drejer sig om. Der ligger heri en Formodning, man kunde næsten sige en Insinuation, om, at dette ikke sker, eller i hvert Fald ikke sker i tilstrækkelig Grad, og jeg anser det for højst sandsynligt, at denne Formodning er rigtig. Der

er heller ikke saa megen Grund til at gøre saadanne Kraftanstrengelser, naar vore Handelstraktater kun er stereotype Mestbegunstigelsestraktater, stadig skaaret over samme Læst, mekanisk Fabrikation og ikke virkelig toldpolitisk Kunstarbejde, Statskunst.

Nu er Forholdet det, at med Hensyn til den første af de Traktater, vi her behandler, er der netop først fremsat Ønske fra Tyrkiets Side om, at man maatte faa en *Tariftraktat*, altsaa netop det, Ordføreren i Landstinget havde fremhævet overfor Offentligheden, nemlig, at de Konservative under fremtidige Traktatforhandlinger ikke vilde nøjes med at stemme for Mestbegunstigelsestraktater i den hidtidige Form, men hvis der fra Medkontrahentens Side maatte blive fremsat Ønske om at faa *Tariftraktat* i Stedet for en Mestbegunstigelsestraktat af den forældede Type, vilde man fra konservativ Side a fortiori accentuere Nødvendigheden og Ønskeligheden af at imødekomme et saadant Ønske. Naar en saadan Linie altsaa ikke nu er blevet fulgt af den højtærede Regering, maa der være saa meget mere Grund til fra konservativ Side at tage Afstand fra en Mestbegunstigelsestraktat som den med Tyrkiet, hvor man netop fra Regeringens Side har nægtet at gaa ind paa en *Tariftraktat*.

Den Stilling, som det konservative Folkeparti nu indtager til de Mestbegunstigelsestraktater, vi her behandler, strider altsaa fuldstændig mod den Stilling, som Partiet i Landstinget indtog til Mestbegunstigelsestraktaterne med Østrig og Grækenland, og den strider fuldstændig med de Synsmaader, Partiet paa Møder ude omkring i Landet har forfægtet, baade før Traktatkommissionen blev nedsat, og efter at Traktatkommissionen har afgivet sin Betænkning, og sidst, men ikke mindst, med det Krav, som den ærede konservative Ordfører nu næsten ligesaa stereotypt som Mestbegunstigelsestraktaterne aarlig gentager her i Salen, Kravet om en smidigere Handelspolitik. Tidligere hed det: en positiv og aktiv Handelspolitik; det var, da det gjaldt om at beskytte Hjemmemarkedet; det var Kravet fra konservativ Side under de ekstraordinære Valutaforhold ude i Verden, og det havde en beskyttelsespolitisk Karakter; nu, da de nævnte Forhold ikke er afgørende i samme Grad som den Gang, har de Konservative skudt denne Side af den konservative Toldpolitik mere i Baggrunden og i Stedet for rejst Kravet om en smidig Handelspolitik.